

Die Kleine Komödie – Rendezvous

Av Örjan Kärrsgård

Jag hade vunnit en sight-seeingflygning över Hamburg med ett sportflygplan. Det var i mitten av 1970-talet och jag var 23. Den avtalade dagen var jag med min splitter nya Mercedes på väg mot Fuhlsbüttel, flygplatsen i Hamburg. Sen var jag och stressad. Vindrutetorkarna kunde inte få bort de myggor som fastnade på vindrutan. The Eagles "Hotel California" strömmade ur Blaupunkten. När jag körde in på parkeringen såg jag hur ett litet plan lyfte mot skyn i brant stigning. Jag svor till för mig själv – på tyska. Förbannade att jag gått miste om äventyret. Aldrig tidigare hade jag flugit i ett litet plan.

Inne i terminalbyggnaden gick jag fram till en reception och fick veta att Peter Ahrweiler – som skulle flyga planet – hade ringt och meddelat att han var försenad. Jag ombads lugnt slå mig ned i en fåtölj och vänta. Vi var tre som skulle med och där satt redan Helmut och gjorde intryck av att ha tagit sig några glas under västen eller något annat lugnande.

Efter en timme kom en man i 60-årsåldern med vitt hår som spretade i alla väderstreck. Han hade någon slags overall på sig och i handen en väska som kunde misstänkas innehålla verktyg. Med yviga gester presenterade han sig och bad om ursäkt för att han var sen. När vi skulle gå ut ur terminalen hittade han inte. Jag hade hunnit bekanta mig med byggnaden och kunde visa honom den checkpoint vi måste passera. Bader-Meinhof-ligan härjade för fullt och kontrollen på flygplatserna är rigorösa.

De små flygplanen var uppställda på den borte delen av flygplatsen. En crewjeep tog oss dit men vår pilot hade svårt att hitta sitt eget plan. När han till sist gjorde det vill dörren till maskinen inte gå upp. Efter en välriktad spark på rätt ställe kunde alla kliva ombord. Helmut, som under hela tiden inte varit särskilt pratsam, satte sig bak medan jag intog sätet bredvid piloten i det fyrsitsiga planet. Maskinen puttrade igång på första försöket. Vi taxade iväg mot en startbana efter att motorn fått några minuters uppvärmning. Peter tog radiokontakt med tornet – fick starttillstånd – och snart var vi uppe i luften.

Landskapet bredde ut sig under oss. Redan från start var vädret uselt med regnskurar och det blev bara sämre. Flygtiden var utlovad till en timme men redan efter en halv föreslog herr Ahrweiler att vi skulle landa i Hartenholm som ligger fem mil norr om Hamburg. Planet gick ryckigt när vi gick ner för landning. Några meter över landningsbanan kom en kastvind

som ställde planet nästan på tvären. Det rätades upp på stubinen och vi landade mjukt och elegant utan minsta missöde.

Till gamla tyska flygess är en fråga nästan obligatorisk och jag ställde den.

”Ist es in der Luftwaffe wie Sie so gut fliegen gelernt haben?”

Han nickade men vill inte prata mera om den saken. Flyga kunde han sannerligen – annars hade han väl inte överlevt. (och kanske inte vi heller?) Var hans livsöde förklaringen till hans kuriösa och intensiva tillvaro? Han gick sin egen väg som det skulle visa sig.

Herr Ahrweiler ägde en plantskola i Hartenholm. Vi blev skjutsade dit av en

vän till honom som råkade köra förbi flygplatsen. Herr Ahrweiler ville bjuda på öl som kompensation för att flygturen blivit så kort. På plantskolan stod hans lilla hus och där gick också en turkisk man och en kraftig ardennerhäst som lufsade omkring bland trädplantorna. Peter letade i alla fickor och beklagade efter ett tag att han glömt nyckeln till huset. Vi fick slå oss ner på en bänk och förbli törstiga.

”Min fru är på väg och allt ska lösa sig”,
sa Peter.

Vid det här laget sa han att vi kunde säga du – Lite ovanligt i Tyskland på den här tiden. Vi blev allt mera familjära och Peter berättade att han också ägde en teater i Hamburg. Teatern hette Die Kleine Komödie – Rendezvous. När jag berättade att jag var tekniker frågade han om jag inte kunde komma till teatern och hjälpa honom. Där fanns nämligen ett teve-system som inte fungerade som det borde.

Efter någon halvtimme dök hans fru upp i en Citroen 2CV, den typ av bil som fått öknamnet konservburk. Chica Frau Ahrweiler gjorde intryck av att vara hälften så gammal som sin make och hade en liten baby på armen. Hon öppnade dörren till huset och vi fick våra efterlängtade Holsten Bier och satte oss vid trädgårdsmöblerna utanför huset, njöt av ölen och tyckte att vädret på det hela taget var rätt fint.

Peter undrade om vi har något emot att göra en avstickare på vägen tillbaka till Hamburg. Det hade vi inget emot. Han ägde nämligen travhästar och ville se till att de mådde bra. På stallbacken till Altonaer Renn Club, bland alla blänkande Mercedesbilar parkerade han sin ´konervburk´ och vi fick klappa hans hästar. Därefter gick bilfärden tillbaka till utgångspunkten, Hamburgs flygplats och vi tar avsked med ett glatt

”Auf Wiedersehen”.

Jag undrade länge vad det var för slags teater som Peter Ahrweiler ägde. Föreställningarna på scenen kunde nämligen följas i små separata rum med teve-apparater. Det fick jag aldrig veta. För mig var flygturen tillräckligt upplyftande.

Örjan Kärrsgård

